

מלונות בטלויזיה

החברים דאגו. הוא אושפז בבית-חולים ממשלתי. חבריו לעבודה בטלויזיה עשו עימו חסה, סידרו לו העברה לבית-חולים גנה ההסתדרותי, שם התנאים טובים יותר מאשר בבית-חולים ממשלתי.

כאשר נדמה היה כי הבריאה הוא שוחרר, אולם, שגעון הטל-חיויה לא הירפה ממנו. הוא המשיך להתקשר עם אנשים שונים

באחד הימים בשבוע שעבר הופיע צעיר בשער אולפני רשות השידור בקריה בתל-אביב וביקש מהשוער לעלות אחריו של איש החדשות גרעון לביארי. השוער טילפן לדגון, ואחרי שמסר את שמו של המבקש לראותו, צבי שרגאי, ניתנה לו הרשות להיכנס לאולפנים.

לביארי הכיר את שרגאי (25) מהתקופה בה היה כתב חזשות של הטלויזיה הישראלית, לפני כשנתיים.

אולם עוד בטרם הספיק שרגאי לעלות במדרגות, הבחין השוער בקנה מזור המבצבץ מתחת למעילו. הוא עצר את הצעיר.

„מה יש לך שמז' שאל אותו.

שרגאי פתח את מעילו וגילה תח-מקלע עוזי.

„מה זה?" שאל השוער הנהגם.

„זה הנשק האישי שלי."

„או תשאיר את הנשק האישי שלך כאן, לפני שאתה עולה!" פקד השומר.

„אי-אפשר!" השיב לו שרגאי, „במזרח גרמניה אסור ללכת בלי נשק." הוא הסתובב על עקבותיו ונעלם.

תמלוגים של 750 אלף ל"י. כשתמה לביארי מדוע אין שרגאי מניע למשרדו, סיפר לו השוער על מה שאירע. המשטרה הוועקה מיד, כיוון שהיה חשש כי צבי שרגאי הגיע לאולפנים כדי לבצע איומים שהשמיע, ושאיש לא התייחס אליהם ברצינות.

לפי איומים אלה הוא התכחן לרצוח את לביארי ואת איש מערכת תל-אביב של הטלויזיה, טוביה סער.

צבי שרגאי עבד בטלויזיה לפני תקופת המיכרוים. כאשר אירעה התפוצצות במכונת-התופת בשדרות קרן-קיימת בתל-אביב לפני שנתיים, הוא היה במקום יחד עם כתב הטלויזיה דן רביב. הוא פנה או לשוטרים, שהגיעו למקום, והתלונן על דן כי חטף ממנו את המיקרופון השייך לו.

בעיקבות תקרית זו פוטר מעבודתו בטלויזיה. כעבור תקופה מסוימת התקשר עם הכתב הצבאי של הטלויזיה באותם ימים, רן אדליסט, וביקש ממנו להעביר לטלויזיה דרישה לתמלוגים על סך 750 אלף ל"י, עבור המצאה שהמציא, כביכול, בתקופת עבודתו בטלויזיה.

רן נבהל, קבע עימו פגישה נוספת. לאותה פגישה הופיע גם פסיכיאטר, שהציג את עצמו כעורך-דין הטלויזיה. אבתותו היתה מיידית: צבי שרגאי זקוק לאישפוז.

המצדיק את הצורך לקבל את אישור שירי תיהביטחון לקבלתם של עובדים ערביים באוניברסיטה. בכתבתו, סיפר שיק על אחד מחמוד מיערי, סטודנט שלא התקבל כי אסיסטנט באוניברסיטת חיפה בגלל התנגדות הש.ב. „מיערי היה בעבר ממייסדי אל-ארד, שהוכרו כבלתי-רחוקי", ציין שיק.

דובר הש.ב. למחרת, הוא נאלץ להכחיש את עצמו, להודות שמיערי לא היה כזה. ליתר דיוק — שמיערי שבו המדובר, לא היה כזה. ישנו אמנם מחמוד מיערי שהיה ממייסדי אל-ארד, אולם זהו מיערי אחר, לא זה ששימש נושא הכתבה.

בחוגי העיתונאים עוררה הכחשה זו תגובה מחוייכת: „ככתב הצבאי של הארץ", הסביר השבוע אחד מהם, „ברור ששיק משמש גם כדובר הש.ב. בעיתונו. מה ש"קרה כנראה, זה שכאשר הוא הוציא מ"ארכיון הש.ב. את תיקו של מיערי, הוציא את התק של המיערי הלא נכון."

סטודנטים

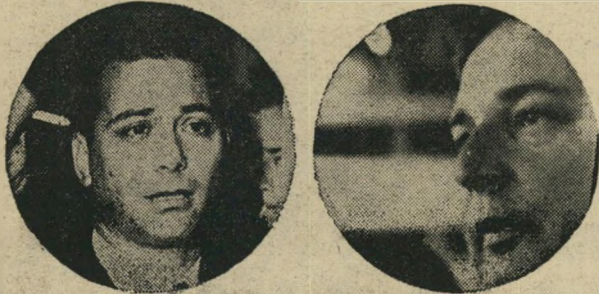
הקפיצה על

סוס השיכפול

במשך כל השבועיים האחרונים, מירסמו העיתונים כמעט כל יום פרק חדש של „סיפור-המתח אודות הרפתקאות מיס-שליה" שרפול של אוניברסיטת תל-אביב. קוראי הפרקים האחרונים של סידרת-המתח התרשמו מלחמתו הנועזת של יו"ר אגודת ה"סטודנטים של תל-אביב, מיכאל קליינר, נגד שלוש מנהלי המיפעל, שהתבצרו בו כב"שלהם, סירבו להעבירו לידי האגודה.

שיאה של הדרמה התרחש בליל החמישי האחרון, כאשר קליינר וחברי מועצת האגודה פרצו בכוח, בחצות הלילה את משרדי מיפעל-השיכפול, גילו שם את שלוש ה"מנהלים אורבים בשיכיה. בין שני המחנות פרץ קרב-פנים-אל-פנים. המשטרה הוועקה, מבכיל האוניברסיטה הוועק, והארץ כולה רעשה וצהלה. קוראי הסידרה לא יכלו ש"לא להתרשם ממאבקו האמיץ של קליינר להגנת הזכויות של ציבור הסטודנטים.

אלא שהסיפור האמיתי היה קצת שונה. הדו"ח הסודי נקבר. הסיפור ה" (המשך בעמוד 26)

מועמדים לרצח גרעון לביארי וטוביה סער במקום רצח, התאבדות

ברשות השידור, השמיע באוזניהם סיפורים דימוניים, איים לרצוח כמה מאנשי הטלויזיה והרדיו שלדעתו מוגעים את קבלתו חזרה לעבודה.

לאחרונה גויס שרגאי כמרצה בפני יחידות צה"ל בעזה. לצורך זה ניתן לו גם נשק אישי — תח-מקלע עוזי. אבל הוא לא החזיר את העוזי בתום הרצאותיו. תחת זאת הופיע עימו באולפני שידורי ישראל בתל-אביב.

כאשר נודע לצבי שרגאי שהמשטרה מחפשת אותו לחקירה, הוא נעלם מביתו. למחרת ביקרו מצאו את גופתו בצריף ריק ליד תחנת הרכבת בנתניה. הוא ירה בעצמו בעוזי בו איים לירות באחרים.

שנעצרה השבוע כחשודה במשלוח גלויות חשיש:

ל"י - לא שוות יום אחד באנו = כביר!"

לא פעם היא התבטאה, ביחוד לאחר שבוב נתפס, כי „מאה אלף לירות לא שוות יום אחד באבו-כביר". כשהופיעה בתיאטרון ה"מרתף, אסרה הבמאית על השחקנים לעשן בזמן העבודה — ודיאן צייתה לגוויה.

בהריון -

לכלא

דיאן, חתיכה מקסימה, מחורים ו"מעריצים רבים. כולם זכו לאותו יחס. את כולם דחתה באלגנטיות, נשארה נאמנה לבוב.

בבית-המשפט, השבוע, היא כפרה בחשד שיוחס לה. היא הודתה כי ידעה על עיסוקה של ג'ואן ועל קיומן של גלויות ה"חשיש — אבל לה עצמה, לדבריה, לא היה כל קשר לכך.

השופט, יהודה טרייביש, פסק לה שבועה ימי מעצר. לחברתה, ג'ואן, פסק 15 יום. ג'ואן קירבי נמצאה עתה בחודש השביעי ע"י להריונה. עורך-דינה, ליאון פיין, טען בפני השופט כי היא סובלת מכאבים, זקוקה לטיפול רפואי, ביקש לשחררה.

השופט לא שחררה, אולם המליץ בפני המשטרה לא לכלוא אותה באבו-כביר, לה"עבירה לבית-הסוהר לנשים נוח-חירצה. וכן לאפשר לה מייד ביקור אצל גינקולוג וס"י פול רפואי מתאים.

כאן חזרה על עצמה שוב שערורייה מאין כמוה. המלצת השופט לא כובדה. ארבעה ימים לאחר מכן, עדיין שהתה ג'ואן באבו-כביר, ושלטונות הכלא הודיעו ש"עדיין" אין בדעתם להעבירה לנוח-חירצה. לא חלף עדיין חודש ימים מאז שנפטר ילד עצור — רק בגלל שלא זכה לטיפול רפואי מתאים בבית-הסוהר.

האם ממתניפים שלטונות בתי-הסוהר ל" מערכה שנייה — הפעם עם צעירה בהריון?

חברה, המתינה כאן לשיחרורה. היא נותרה בודדה, אחרי מעצרו — בארץ נוכריה, ללא קרובים וידידים.

היא החלה עובדת בדוגמנות. במשך חצי שנה הופיעה בתיאטרון מרתף, בערבים מוקד דשים לון-בדוהיזם, נושא בו היא מומחית. לא רק לזה. היא בולעת ספרים, מעריצה את הרמן הסה, בקיאה בנושאים מגוונים ובעלת דעות מקוריות.

היא נתגלתה גם כמטורה לעבודתה, מ"מושמעת וחברה טובה. תכונות אלה היקנו לה ידידים רבים בחוגי התיאטרון בארץ, אימשרו לה להתפרנס בכבוד. ומדי שבועיים, כמו שעון, היתה נוסעת לבקר את בוב בכלא דמון.

מאתיים ל"י

ליום

אחד תיאטרון המרתף, הופיעה דיאן בטלויזיה, בתוכניתו של ג'אק קטמור, במיקצב שבשים, וכן בטרס אדם וחוה, ב"תפקיד גדול למדי, השתכרה 200 לירות ליום צילומים. אחרי זה התקבלה לתאטי רון כאחת מהצוות, במשכורת חודשית.

בניגוד למקובל, מיהרו ידידיה לעמוד ל"צידה, ברגע שהתפרסם דבר מעצרה, להע"לות שבחים להוכיר עובדות.

למשל לפני שהיא עברה לגור בדידה משותפת עם ג'ואן קירבי, היא גרה בחדר צר בשכונת הדרייוסף. כאשר שכנה שלה, לילי נובל, נעצרה באשמת מסחר בל.ס.ד, טיפלה דיאן בילדתה בת הארבע של לילי. כשהלכה לחזרות, היתה לוקחת את הילדה איתה, דאגה להאכילה, כיבסה את בגדיה, ובילתה איתה את כל שעות הפנאי שלה.

מבחינה עקרונית, דיאן איננה מתנגדת ל"עישון סמים. אך ידידה טרענים כי הם משוכנעים, שאין היא עוסקת בסחר-סמים.

גלו 30 ק"ג חשיש. דיאן יצאה זכאית, כוב נידון לשלוש ו"חצי שנות מאסר. דיאן נשארה בארץ, למרות היותה נוצריה — רק כדי שתוכל להמשיך לבקר את

שחקנית דיאנה גרביה כל שבועיים, בולג דמון